

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD
REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 61 0 Ps 011141 20 Rev
Banjaluka: 11.3.2021. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija Tanja Bundalo, predsjednik vijeća, Senad Tica i Gorjana Popadić, član vijeća, u pravnoj stvari po tužbi tužioca d.o.o. S. I.S., , zastupanog po punomoćniku A.M., advokatu iz P., protiv tuženog d.o.o. D. I.S., zastupanog po punomoćniku D.A., advokatu iz S., radi isplate, vrijednost spora 12.063,72 KM, te po protivtužbi tuženog d.o.o. D. I.S., protiv tužioca d.o.o. S. I.S., radi raskida ugovora i isplate, vrijednost spora 27.392,08 KM, odlučujući o reviziji tuženog d.o.o. D. I.S. izjavljenoj protiv presude Višeg privrednog suda u Banjaluci broj 61 0 Ps 011141 19 Pž od 25.5.2020. godine, na sjednici održanoj 11.3.2021. godine, donio je

RJEŠENJE

Revizija se odbacuje.

Odbija se zahtjev tužioca za naknadu troškova revizionog postupka u iznosu od 702,00 KM.

Obrazloženje

Presudom Okružnog privrednog suda u Istočnom Sarajevu broj 61 0 Ps 011141 17 Ps od 1.3.2019. godine, obavezan je tuženi-protivtužilac d.o.o. D. I.S. (u daljem tekstu: tuženi), da tužiocu-protivtuženom d.o.o. S. I.S. (u daljem tekstu: tužilac), na ime duga za pružanje knjigovodstvenih usluga isplati iznos od 12.063,72 KM sa zakonskom zateznom kamatom na pojedinačne iznose od dospjelogosti do isplate (kao u izreci) i da mu naknadi troškove postupka u iznosu od 5.506,00 KM.

Odbijen je protivtužbeni zahtjev tuženog kojim traži da sud obaveže tužioca da mu na ime naknade štete isplati iznos od 27.392,08 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na iznos od 7.000,00 KM počev od 29.3.2017. godine do isplate, na iznos od 5.098,02 KM počev od 12.4.2017. godine do isplate i na iznos od 15.294,06 KM počev od 15.4.2017. godine do isplate.

Dopunskom presudom broj 61 0 Ps 011141 17 Ps od 22.3.2019. godine, odbijen je protivtužbeni zahtjev tuženog da se utvrdi da je sa 21.6.2017. godine raskinut ugovor o stalnom pružanju računovodstvenih usluga broj ..., zaključen 15.1.2010. godine između tužioca, kao izvršioca usluga i tuženog, kao korisnika usluga.

Presudom Višeg privrednog suda u Banjaluci broj 61 0 Ps 011141 19 Pž od 25.5.2020. godine, odbijena je žalba tuženog i potvrđena presuda Okružnog privrednog suda u Istočnom Sarajevu broj 61 0 Ps 011141 17 Ps od 1.3.2019. godine i dopunska presuda broj 61 0 Ps 011141 17 Ps od 22.3.2019. godine.

Žalba tužioca je djelimično usvojena i prvostepena presuda preinačena u dijelu odluke o troškovima postupka, tako što je tuženi obavezan da tužiocu umjesto dosuđenog iznosa od 5.506,00 KM isplati iznos od 7.805,75 KM.

Odbijen je zahtjev tuženog za naknadu troškova na ime sastava žalbi protiv presude i dopunske presude, u iznosima od po 720,00 KM.

Obavezan je tuženi da tužiocu naknadi troškove sastava žalbe u iznosu od 351,00 KM.

Tuženi revizijom pobija drugostepenu odluku zbog pogrešne primjene materijalnog prava i zbog povrede odredaba parničnog postupka, sa prijedlogom da se pobijana odluka ukine i predmet vrati istom sudu na ponovno suđenje.

Tužilac u odgovoru predlaže da se revizija odbaci kao nedozvoljena, a tuženi obaveže na naknadu troškova revizionog postupka na ime sastava odgovora u iznosu od 702,00 KM.

Revizija nije dozvoljena.

Odredbom člana 237. Zakona o parničnom postupku „Službeni glasnik RS“, broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13-u daljem tekstu: ZPP), propisano je da stranke mogu izjaviti reviziju protiv pravosnažne presude donesene u drugom stepenu u roku od 30 dana od dana dostavljanja prepisa presude (stav 1.); da revizija nije dozvoljena ako vrijednost pobijanog dijela pravosnažne presude ne prelazi 30.000,00 KM, a u privrednim sporovima 50.000,00 KM (stav 2.); da u slučajevima kada revizija nije dozvoljena prema odredbi stava 2., stranke mogu podnijeti reviziju ako odluka o sporu zavisi od rješenja nekog materijalnopravnog ili procesnopravnog pitanja važnog za obezbjeđenje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, a naročito u slučajevima propisanim pod tačkom 1., 2. i 3. (stav 3.), a stavom 4. je propisano šta treba da sadrži revizija izjavljena pozivom na stav 3. ovog člana.

Stavom 3. istog člana propisano je da stranke, u slučajevima kada revizija nije dozvoljena, mogu podnijeti reviziju protiv drugostepene presude ako odluka o sporu ovisi o rješenju nekog materijalnopravnog ili procesnopravnog pitanja važnog za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, a naročito: a) ako o tom pitanju revizijski sud još nije zauzeo shvaćanje odlučujući o pojedinim predmetima ili na sjednici odjeljenja, a riječ je o pitanju o kojem postoji različita praksa drugostepenih sudova, b) ako je o tom pitanju revizijski sud već zauzeo shvaćanje, ali je odluka drugostepenog suda zasnovana na shvaćanju koje nije podudarno sa tim shvaćanjem i c) ako je o tom pitanju revizijski sud već zauzeo shvaćanje i presuda drugostepenog suda se zasniva na tom shvaćanju, ali bi, uvažavajući razloge iznesene tokom prethodnog prvostepenog i žalbenog postupka, zbog promjene u pravnom sistemu uvjetovane novim zakonodavstvom ili međunarodnim sporazumima, te odlukom Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, Evropskog suda za ljudska prava, trebalo da se preispita sudska praksa.

Saglasno stavu 4. člana 237. ovog Zakona, u reviziji koja se podnosi pozivom na stav 3. ovog člana, stranka treba da jasno naznači pravno pitanje zbog koga je podnijela reviziju, uz određeno navođenje propisa i drugih važećih izvora prava koji se na njega odnose, te izloži razloge zbog kojih smatra da je ono važno za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni.

Kao vrijednost spora uzima se u obzir samo vrijednost glavnog zahtjeva (član 316. stav 2. ZPP), a kamata, ugovorna kazna i ostala sporedna traženja se ne uzimaju u obzir pri određivanju vrijednosti spora ako ne čine glavni zahtjev (stav 3.). Kada se tužbeni zahtjev ne

odnosi na novčani iznos, mjerodavna je vrijednost predmeta spora koju je tužilac naznačio u tužbi (član 321. stav 2. ZPP).

Protivtužba (član 74. stav 1. ZPP) je samostalna tužba koju tuženi (protivtužilac) podnosi protiv tužioca (protivtuženog) u parnici koja se protiv njega vodi u povodu tužbe, ističući u njoj tužbeni zahtjev koji može biti koneksni, kompenzacijski ili prejudicijelni. Neovisno od toga što se po tužbenom i protivtužbenom zahtjevu raspravlja u istom postupku, radi se o samostalnim tužbama, pa sud o zahtjevu koji je sadržan u tužbi i protivtužbi može donijeti jednu odluku, a može i o svakom zahtjevu donijeti samostalnu presudu.

Iz procesne samostalnosti tužbe i protivtužbe, proizilazi da se i pravo na izjavljivanje revizije po tužbi i protivtužbi cijeni zasebno. Prilikom procjenjivanja postojanja prava na reviziju, vrijednost predmeta spora, odnosno pobijanog dijela pravosnažne presude, određuje se zasebno u odnosu na tužbu i zasebno u odnosu na protivtužbu, pa se ti iznosi ne mogu zbrajati.

U konkretnoj pravnoj stvari vrijednost pobijanog dijela pravosnažne presude po tužbi iznosi 12.063,72 KM (iznos glavnog duga na čije je plaćanje tuženi obavezan).

Protivtužba tuženog se sastoji iz novčanog dijela (isplata naknade štete u iznosu od 27.392,08 KM) i nenovčanog dijela zahtjeva (utvrđenje raskida ugovora) gdje važi vrijednost spora koju je tuženi označio u protivtužbi podnesenoj 6.7.2017. godine (iznos od 27.613,06 KM). Vrijednosti iz zahtjeva protivtužbe se ne mogu zbrajati s obzirom da vrijednost glavnog tužbenog zahtjeva i vrijednost spora nisu isto.

Slijedi da je u oba zahtjeva vrijednost ispod imovinskog cenzusa od 50.000,00 KM propisanog članom 237. stav 2. ZPP, zbog čega je revizija nedozvoljena.

U konkretnom slučaju, kao razloge zbog kojih bi revizijski sud trebao odlučivati povodom revizije iako je vrijednost pobijanog dijela pravosnažne odluke manji od 50.000,00 KM, revident navodi da je potrebno da Vrhovni sud da odgovor na dva sporna pravna pitanja, i to: **a)** Da li nedonošenje obaveznog procesnog rješenja shodno odredbi člana 81. ZPP u toku postupka, odnosno nedonošenje procesnog rješenja kojim se odlučuje da li će se raspravljati po protivtužbenom zahtjevu ili ne, čini odluku nezakonitom i **b)** Da li je zakonita odluka zasnovana na gruboj povredi odredaba ZPP, kada sud u toku postupka nije primjenio odredbu člana 81. ZPP, nije donio procesno rješenje o raspravljanju ili ne raspravljanju protivtužbenog zahtjeva, a što je bilo od uticaja za donošenje zakonite i pravilne presude.

Tuženi reviziju nije sačinio saglasno stavu 4. navedenog člana jer nisu iznijeli razlozi zbog kojih smatra da je to pitanje važno za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, niti se bilo čime ukazuje da nižestepeni sudovi različito sude u sličnim situacijama ili da takvih ili sličnih predmeta ima u broju koji bi opravdavao odlučivanje o nedozvoljenoj reviziji, slijedom čega nije bilo mjesta meritornom odlučivanju ni primjenom ovih zakonskih odredbi.

Revident nije zadovoljan na koji način su sudovi utvrdili i ocijenili činjenično stanje i na takvo stanje primjenili materijalno pravo, što se svodi na kritiku činjeničnih i pravnih zaključaka nižestepeni sudova vezano za konkretnu parnicu i nije osnov za dozvoljavanje, inače nedozvoljene, revizije.

Zahtjev tužitelja za naknadu troškova na ime sastava odgovora na revizije nije osnovan jer nije bio potreban radi vođenja parnice (član 387. stav 1. ZPP).

Iz tog razloga, a na osnovu odredbe člana 247. stav 1. i 4. i odredbe člana 237. stav 2. i 3. ZPP, valjalo je reviziju odbaciti kao nedozvoljenu.

Predsjednik vijeća:
Tanja Bundalo

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Ačić